

РЕШЕНИЕ

№ 2383

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110158991 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на срещу

Предявен е иск с правно основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 30.11.2021 г. в гр. София, на ул. „Нейчо Цанов“ пред Дом за възрастни хора „Надежда“ л.а. „Мерцедес Бенц“ с рег. №, управляван от Т. И. И., е попаднал в необозначена и несигнализирана дупка на пътното платно, вследствие на което е бил увреден. При ищеца в качеството му на застраховател по договор за застраховка „Каско“ /полица № 440121211012430/, сключен със собственика на увредения автомобил, е била образувана щета №, От страна на застрахователя е била изплатена сумата от 179, 05 лв. застрахователно обезщетение. Счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу ответника, който има задължението да стопанисва и поддържа процесния пътен участък – за изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 179, 05 лв. и ликвидационните разноски в размер на 15 лв. или общо за сумата от 194, 05 лв.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от **194, 05 лв.**, представляваща регресно вземане по образуваната при него щета, ведно със законна лихва от исковата молба до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва иска. Оспорва механизма на ПТП. Оспорва настъпването на щетите в причинна връзка с твърдения механизъм. Твърди, че не е бил съставен протокол за ПТП. Позовава се на съпричиняване от страна на водача на автомобила. Моли съда да отхвърли предявения иск.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

По делото е представена застрахователна полица „Каско+“ № 440121211012430/21.05.2021 г., сключена с, за л.а. „Мерцедес Бенц“ с рег. № със срок на валидност от 00:00 часа на 29.05.2021 г. до 23:59 часа на 28.05.2022 г. с клауза „Пълно каско“.

С уведомление за щета от 09.02.2022 г. застрахователят е уведомен за настъпването на застрахователно събитие, а именно – че при движение по ул. „Нейчо Цанов“ пред Дом за възрастни хора „Надежда“ при управление на л.а. „Мерцедес Бенц“ с рег. № водачът Т. И. И. е попаднала в дълбока необезопасена дупка с размери 50/50 и дълбочина около 10 см и е увредила задна дясна гума на автомобила.

Образувана е щета №, по която са съставени опис-заключение по щета и ликвидационен акт по щетата.

Безспорно е между страните, че с ищецът е изплатил сумата от 179, 05 лв. застрахователно обезщетение, което се потвърждава от представеното платежно нареждане от 03.12.2021 г.

Безспорно е между страните, че процесният пътен участък се стопанисва от ответника.

От заключението на АТЕ се установява, че ПТП е настъпило при следния механизъм: на 30.11.2021 г. л.а. „Мерцедес Бенц“ с рег. № се движи по ул. „Нейчо Цанов“ и в района на Дом за възрастни хора „Надежда“ попада в необезопасена дупка с размери 50/50 и дълбочина около 10 см, в причинна връзка с което са му нанесени щети – по задна дясна гума. Към датата на застрахователното събитие автомобилът е в експлоатация от около 13 години. Стойността, необходима за възстановяване на щетите по средни пазарни цени, възлиза на сумата 217, 67 лв. Ликвидационните разноси са между 15 и 25 лв.

Пред СРС е разпитана свидетелката Т. И. И., която депозира показания, че си спомня да е участвала в ПТП на 30.11.2021 г. при управлението на л.а. „Мерцедес Бенц“ с рег. № в гр. София, около парка – „Света Троица“, където е преминала през необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, усетила е, че преминава през дупка, но не е спряла, като впоследствие е установила щетата и на следващия ден колата е била оставена на сервиз.

Въз основа на така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.410, ал.1, т.2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

Основателността на иска се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало застрахователно правоотношение по имуществена застраховка (в т.ч. „Каско“), по силата на което застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, отговорност на ответника по отношение на увредения-застрахован, възникнала за него в качеството на възложител на работа при условията на чл. 49 ЗЗД, а именно: виновно противоправно деяние (действие или бездействие), осъществено от физическо лице - изпълнител на работата при или по повод извършването ѝ, в причинна връзка с което са причинени вреди в претендирания размер, и обуславящо отговорността на ответника правоотношение по възлагане на работата на прекия делинквент, които в случая са налице с оглед ангажираните по делото писмени, гласни доказателства и заключението на АТЕ.

В подкрепа на твърденията си във връзка с процесното произшествие, настъпило в срока на застрахователно покритие по имуществената застраховка „Каско“, ищецът е ангажирал уведомление за щета, разпитан е водачът на автомобила – Т. И., прието е заключение на АТЕ. Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната АТЕ, причинените на автомобила щети са в причинна връзка с процесното ПТП.

Съдът намира, че от съвкупната преценка на ангажираните по делото доказателства се установява попадането на автомобила в необезопасена дупка на платното за движение, в причина връзка с което на последния са нанесени щети. Липсата на съставен протокол за ПТП не променя горния извод, доколкото в настоящото производство са ангажирани гласни доказателства – разпитан е водачът на автомобила, чиито показания кореспондират на ангажираните писмени доказателства, и е изслушана АТЕ.

По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

Съгласно нормата на чл.8, ал.3 и чл.31 от Закона за пътищата (ЗП) общинските пътища са публична общинска собственост, като ремонтът и поддържането им се осъществяват от общините. В чл.2, ал.1, т.2 ЗОС вр. с § 7, ал.1, т.4 ЗМСМА, е регламентирано, че собственик на улицата е общината, като на основание чл.11, ал.1 ЗОС следва да я управлява с грижата на добрия стопанин. В чл.167, ал.1 и ал.2, т.1 ЗДвП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок, като службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка и др. С оглед на това следва да се пиреме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците на територията на, включително да не допуска и съответно своевременно да отстранява дупки по тях. Ответникът изпълнява

тези свои законоустановени задължения чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението на тези свои задължения и носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действия или бездействия на лицата, натоверени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място /решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО/.

В настоящия случай се установи, че автомобилът е попаднал в несигнализирана дупка на пътното платно, собственост на ответника. Последният не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.31 ЗП чл.167 ЗДвП да ремонтира тази дупка, както и задължението си, регламентирано в чл.13, ал.1 ЗДвП да предупреди участниците в движението за опасности по пътя, каквато е наличието на дупка в пътното платно, като постави необходимите средства за сигнализиране. Ето защо, следва да се приеме, че с бездействието си за отстраняване дупката на пътя и сигнализиране на същата е причинил на застрахованото при ищеца лице имуществени вреди. Предвид обстоятелството, че тези вреди не са резултат от обективните, присъщи качества на вещта, а са резултат от неприсъщото качество на вещта, то отговорността на ответника следва да се ангажира на основание чл.49 ЗЗД.

По изложените съображения следва да се приеме, че е осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане.

В доказателствена тежест на ответника е да установи своевременно релевираното с писмения отговор възражение за съпричиняване, в който смисъл е и докладът на делото. В хода на производството същият не е ангажирал доказателства в тази насока.

Причинените на увредения автомобил щети към момента на настъпване на застрахователното събитие по средни пазарни цени възлизат на сумата от 217, 67 лв. съгласно заключението на АТЕ, която надвишава изплатеното застрахователно обезщетение.

Обхватът на регресното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, както и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. Третото лице не може да бъде задължено да заплати на застрахователя повече, от колкото дължи на застрахования. В този смисъл регресното право е в размер, който е равен на по-малката сума между платеното застрахователно обезщетение и дължимото деликтно обезщетение.

В полза на застрахователя е възникнало регресно вземане за изплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси в размер на сумата от общо 194, 05 лв., поради което искът следва да се уважи в пълния му предявен размер.

По разноските:

В полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 518 лв. разноси по делото.

Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на сумата 168 лв., доколкото уговореното такова е в размер под минималния по чл.7, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, БУЛСТАТ да заплати на, ЕИК, на основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, сумата **194, 05** лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по щета № във връзка с ПТП, настъпило на 30.11.2021 г. в гр. София, ведно със законна лихва от датата на исковата молба – 27.10.2023 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА, БУЛСТАТ да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **518** лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____